

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 6 sierpnia 2014 r.

Poz. 4242

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.34.2014 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 4 sierpnia 2014 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 poz. 647 ze zm. – zwanej dalej: ustawą o planowaniu)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Miasta Chorzów nr XLVI/929/14 z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Chorzów dla części obszaru gminy położonego w rejonie ulic Kadeckiej i Siemianowickiej, w części dotyczącej poniższych zapisów:

- § 4 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu: „*zasad ochrony przyrody i krajobrazu kulturowego*”;
- § 7 ust. 2 w brzmieniu: „*Dla inwestycji celu publicznego o charakterze usługowym należy każdorazowo zaprojektować rozwiązanie przestrzeni publicznej*”;
- § 13 ust. 3 lit. b w brzmieniu: „*nie wystąpią obniżenia terenu*”;
- § 13 ust. 3 lit. d w brzmieniu: „*stosunki wodne nie ulegną zmianie*”;
- § 13 ust. 5 w brzmieniu: „*na podstawie ekspertyz opiniowany obszar zakwalifikowany został jako teren o kategorii A oraz B 2,2 gdzie A oznacza teren przydatny, a B 2,2 oznacza teren przydatny warunkowo o średnim stopniu zagrożenia deformacjami nieciągłymi. Na rysunku planu linią rozgraniczającą pokazano przydatność terenów pod zabudowę*”;
- § 13 ust. 6 w brzmieniu: „*Wszelkie obiekty budowlane należy realizować zgodnie z rozporządzeniem z dnia 25.04.2012 r. Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych (Dz. U. z 2012 poz. 463)*”.

Uzasadnienie

Rada Miasta Chorzów w dniu 26 czerwca 2014 r. podjęła uchwałę nr XLVI/929/14 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Chorzów dla części obszaru gminy położonego w rejonie ulic Kadeckiej i Siemianowickiej.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Prezydent Sosnowca, w dniu 3 lipca 2014 r. przekazał organowi nadzoru wymienioną na wstępie uchwałę wraz z załącznikami oraz w dniu 8 lipca 2014 r. dokumentację prac planistycznych do przedmiotowej uchwały w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawnymi.

Pismem z dnia 28 lipca 2014 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z przekroczeniem delegacji ustawowej zawartej w art. 15 ustawy o planowaniu, a także z naruszeniem § 25 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. Nr 100, poz. 908), art. 33, 34 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (tekst jednolity Dz.U.z 2013 poz. 1409).

Przepisem § 4 ust. 1 pkt 1 ustalono, że na obszarze objętym planem nie występują przesłanki do określenia „zasad ochrony przyrody i krajobrazu kulturowego”. Natomiast rozdział 3 przedmiotowej uchwały (§ 9 do § 11) jest w całości poświęcony zasadom ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego. W § 9 uchwały określono co prawda, iż na obszarze planu nie występują obiekty i obszary chronione na mocy ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, Nie oznacza to jednak, że gmina nie ma możliwości ustalić zasad w tym zakresie, co też w tym wypadku uczyniła. Skoro już określono zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego dla obszaru planu, musiały istnieć ku temu przesłanki. Przepis § 4 ust. 1 pkt 1 uchwały jest więc sprzeczny z dalszymi przepisami planu, a co za tym idzie narusza § 25 w związku z § 143 rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” w myśl którego, „*przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować (przepis podstawowy)*”.

W § 7 ust. 2 przedmiotowego planu nieprawidłowo ustalono, że „*dla inwestycji celu publicznego o charakterze usługowym należy każdorazowo zaprojektować rozwiązanie przestrzeni publicznej*”. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 5w planie miejscowym określa się obowiązkowo wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych. Przepis ten został uszczegółowiony w § 4 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. 2003 nr 164 poz. 1587), gdzie określono, iż ustalenia dotyczące kształtowania przestrzeni publicznych powinny określać zasady w zagospodarowaniu takich terenów, poprzez ustalenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń. Wyżej cytowane ustalenie § 7 ust. 2 kwestionowanego planu, odnoszące się do przestrzeni publicznej, nie wprowadza zasad kształtowania przestrzeni publicznych – co byłoby zgodne z przepisami, a nakazuje każdorazowo zaprojektować rozwiązanie takiej przestrzeni. Przy czym trudno powiedzieć czy uchwałodawca miał na uwadze zaprojektowanie takiej przestrzeni poprzez projekt zagospodarowania terenu (art. 34 ust. 3 pkt 1 Prawa budowlanego), czy też poprzez odrębne opracowanie, które miałyby być załączane do projektu budowlanego. W obydwu przypadkach takie ustalenie jest błędne i narusza przepisy prawa. Przepis art. 34 ustawy prawo budowlane szczegółowo określa co winien zawierać projekt budowlany, ewentualne dodatkowe opracowania mogą być wymagane stosownie od potrzeb, lecz decyzja w tej sprawie leży w kompetencji organu administracji architektoniczno-budowlanej wydającego decyzję o pozwoleniu budowlanym. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 3a projekt zagospodarowania terenu dla projektu budowlanego przebudowy lub montażu obiektu budowlanego może w określonych wypadkach nie być wymagany. Przepisem § 7 ust. 2 przedmiotowej uchwały Rada Miasta Chorzów wykroczyła poza swoje kompetencje określone przepisem art. 15 ustawy o planowaniu regulując w uchwale z zakresu prawa miejscowego materię uregulowaną już przepisami wyższego rzędu to jest przepisami art. 33, 34 ustawy Prawo Budowlane oraz Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz.U. 2012 poz. 462).

W § 13 ust. 3 lit. b uchwały ustalono, że na obszarze „*nie wystąpią obniżenia terenu*”, a § 13 ust. 3 lit. d, że „*stosunki wodne nie ulegną zmianie*”. Zgodnie z przepisami ustawy o planowaniu oraz rozporządzenia w planie miejscowym określa się ustalenia w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń. Rada nie ma kompetencji, a przede wszystkim nie dysponuje taką wiedzą by stwierdzić, że w przyszłości nie zmienią się uwarunkowania geologiczne i hydrogeologiczne na obszarze objętym opracowaniem. Takie ustalenie należy uznać za nieprawidłowe również w kontekście przepisów rozporządzenia w sprawie zasad techniki prawodawczej. Dodatkowo w § 13 ust. 5 ustalono, że „*na podstawie ekspertyz opiniowany obszar zakwalifikowany został jako teren o kategorii A oraz B 2,2 gdzie A oznacza teren przydatny, a B 2,2 oznacza teren przydatny warunkowo o średnim stopniu zagrożenia deformacjami nieciągłymi. Na rysunku planu linią rozgraniczającą pokazano przydatność terenów pod zabudowę*”. Należy zauważyć, że powyższe ustalenia zostały wprost przepisane z opinii Kompani Węglowej S.A oddziału KWK Halemba-Wirek sporządzonej do projektu planu dla tego terenu, załączonej do dokumentacji formalno-prawnej. Opinie uzyskane w procesie opracowywania projektu planu w myśl przepisu art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu stanowią podstawę do wprowadzenia zmian w projekcie. Powinny zatem zostać przeanalizowane i **uwzględnione** w kontekście ustaleń planu, a nie przepisywane do projektu. Zapisy planu zawarte w cytowanym powyżej § 13 ust. 5 uchwały należy uznać za informacje dotyczącą obszaru objętego opracowaniem. Świadczy o tym

zarówno opinia Kompani Węglowej jak również rysunek planu. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest natomiast aktem prawa miejscowego i jako taki winien regulować przepisy z zakresu gospodarki przestrzennej, nie wprowadzać natomiast treści informacyjne wykraczające poza zakres planu. Wobec powyższego organ nadzoru stwierdza nieważność § 13 ust. 5 w całości.

Ponadto w § 13 ust. 6 ustalono, że „wszelkie obiekty budowlane należy realizować zgodnie z rozporządzeniem z dnia 25.04.2012 r. Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych (Dz. U. z 2012 poz. 463).” Przytoczone rozporządzenie jest aktem wykonawczym do ustawy Prawo Budowlane wydanym na podstawie art. 34 ust. 6 pkt 2 tej ustawy. Nie jest zatem właściwością rady miasta decydować w akcie prawa miejscowego kiedy przepisy aktu wyższego rzędu mają zastosowanie do obszaru objętego planem. Sytuacja taka może bowiem prowadzić do modyfikacji przepisu aktu hierarchicznie wyższego, z którego wynika kiedy przepisy w nim zawarte obowiązują i w odniesieniu do jakich obiektów.

Naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w myśl art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu winno skutkować uchyleniem uchwały w całości lub w części, zależnie od tego, czy plan miejscowy po uchyleniu ustaleń naruszających prawo będzie spełniał wymogi zawarte w art. 15 ust. 2 i 3 określającym jego niezbędny zakres. Zdaniem organu po uchyleniu wyżej przytoczonych ustaleń przedmiotowa uchwała będzie spełniała wymogi ustawowe w niezbędnym zakresie. Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie nieważności uchwały w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Zastępca Dyrektora Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała

Otrzymują:

- 1) Rada Miasta Chorzów
- 2) a/a AL